

Plan wystawienniczy na rok 2019

Data	Wystawa	Opis
Styczeń Luty Sierpień Listopad	Wystawa z kolekcji Muzeum Manggha	Jubileusz 25-lecia Muzeum Manggha jest okazją, by możliwie szeroko zaprezentować kolekcję własną, gromadzoną konsekwentnie od początku istnienia instytucji. Obejmująca obecnie około 2 tys. obiektów kolekcja zbudowana jest w oparciu o sztukę tradycyjną i współczesną, dzieła artystów z Japonii i innych krajów Dalekiego Wschodu oraz artystów polskich i europejskich. W kolekcji reprezentowane są wszystkie rodzaje i techniki artystyczne: obok prac na papierze (grafika, fotografia, plakat, rysunek), znajdują się tu przykłady malarstwa, rzeźby, a także bogaty wybór rzemiosła (ceramika, kimona japońskie). Ważną część zbioru stanowią prace plastyczne Andrzeja Wajdy. Muzeum Manggha nie dysponuje stałą ekspozycją w jednej określonej przestrzeni wystawowej. Dynamika instytucji skłania raczej do organizowania w równoległych przestrzeniach 3-5 wystaw zmiennych o różnej lub podobnej tematyce, które wchodzi ze sobą w ciekawe, zaskakujące niekiedy relacje, uzupełniają się lub kontrastują. Kolekcja własna Muzeum Manggha (podobnie, jak przechowywana na zasadach depozytu kolekcja sztuki Dalekiego Wschodu Muzeum Narodowego w Krakowie) stanowią podstawę i ważny materiał uzupełniający dla wystaw organizowanych w naszym muzeum. Przez cały rok 2019 kolekcja będzie prezentowana w różnych przestrzeniach w formie zmiennych zestawień: tradycji i współczesności, Wschodu i Zachodu, co pomoże wydobyć i zaprezentować całe bogactwo i różnorodność zgromadzonego przez nas zbioru.
Luty – kwiecień	<i>Washi no fushigi.</i> Tajemnica papieru	Wystawa przedstawiać będzie wielkoformatowe prace i instalacje stworzone z papieru – zarówno czerpanego w Polsce, jak i japońskiego <i>washi</i> – przybliżające tajemnice tego niezwykłego tworzywa. <i>Washi no fushigi</i> to projekt łączący prace trzech krakowskich artystek: Ewy Rosiek-Buszko, Marty Bożyk i Malwiny Niespodziewanej, pokłosie doświadczeń artystycznych zdobytych w Japonii podczas stypendium w Mino. Wystawa stanowi przykład typowych działań Muzeum Manggha, które stara się pokazywać efekty współpracy polsko-japońskiej na polu sztuki. Ekspozycja powstaje we współpracy z Muzeum Papieru w Mino (Japonia) oraz Muzeum Papiernictwa w Dusznikach-Zdroju i w zamierzeniu organizatorów ma być prezentowana kolejno w Krakowie, Dusznikach i Mino. Wystawie towarzyszyć będą warsztaty prowadzone przez gości z Japonii oraz przez polskie artystki.

<p>Marzec – kwiecień</p>	<p>Niezwykłe historie z Polski i Japonii. W stulecie nawiązania stosunków dyplomatycznych pomiędzy Polską i Japonią</p>	<p>Historię kontaktów polsko-japońskich, podobnie jak wszelkich kontaktów międzypaństwowych, można opisać za pomocą oficjalnych relacji takich, jak wzajemna wymiana dyplomatów, oficjalne wizyty polityków (premierów, prezydentów, pary cesarskiej). Tworzą je także relacje w dziedzinie kultury, relacje społeczne, czy wojskowe (współpraca wywiadów), a dziś również kontakty biznesowe i naukowe. Jednak to, co sprawia, że stosunki polsko-japońskie są wyjątkowe odnosi się do relacji pomiędzy ludźmi. Na sto lat naszych wzajemnych kontaktów złożyło się szereg fascynujących literackich, wręcz filmowych, opowieści o ludziach. To oni, konkretne postaci i osobowości, tworzą tę historię: politycy (jak Józef Piłsudski), dyplomaci (jak ratujący Żydów w czasie wojny konsul Chiune Sugihara), działacze społeczni (jak Lech Wałęsa, twórca „Solidarności”, czy polski franciszkanin brat Zeno zajmujący się bezdomnymi w Tokio), badacze (jak Bronisław Piłsudski) artyści (jak Andrzej Wajda). Ekspozycja, przygotowana w formie samodzielnej konstrukcji, została pomyślana jako instalacja w pełni multimedialna, gdzie oprócz artefaktów – „cytatów” z poszczególnych historii, pojawią się fotografie, nagrania dźwiękowe i filmowe.</p> <p>Wystawa będzie miała dwie wersje językowe: polską, przeznaczoną do prezentacji w kraju oraz japońską, adresowaną do odbiorców w Japonii. Wygodna, funkcjonalna forma wystawy pozwala zaplanować jej pokazy w wielu miejscach w Japonii: Tokio, Kioto, Kobe, Tsuruga, Kesenuma oraz w Polsce: po „premierze” w Muzeum Manggha, wystawa zostanie zaprezentowana w Muzeum Azji i Pacyfiku w Warszawie, a następnie w mniejszych ośrodkach, w których organizowane są dni Japonii: m.in.: Nowa Ruda, Gostków, Żory.</p>
<p>Kwiecień – czerwiec</p>	<p>Retrospektywa Koji Kamoji. Cisza i wola życia</p>	<p>Współcześni artyści japońscy przyswoili sobie zachodnie techniki i style, od dawna swobodnie nimi operując, co sprawia, że mamy do czynienia z fenomenem sztuki uniwersalnej, świadomie odwołującej się do różnych tradycji estetycznych, posługującej się równoległe różnymi kodami kulturowymi; sztuki, w której stopniowo zacierają się odrębności narodowe. Na tym tle bardzo ciekawie rysuje się twórczość Kojiego Kamojiego – artysty urodzonego w 1935 roku w Tokio, który po studiach w tamtejszej Akademii Sztuk Pięknych Mussashino, przyjechał do Polski, gdzie studiował w Warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. Na stałe związany z Warszawą i z Galerią Foksal od lat konsekwentnie i w oryginalny sposób łączy w swojej sztuce japońską wrażliwość estetyczną z doświadczeniem zachodniej awangardy. Minimalistyczna i w dużym stopniu abstrakcyjna twórczość Kojiego Kamojiego ma swoje wyraźne korzenie w japońskiej tradycji. Artystę łączą bliskie relacje z naturą, w jego pracach często pojawia się związana z tym symbolika: nieba, wody, kamieni – ważnych elementów w tradycji szintoizmu, które Kamoji włącza do własnej mitologii twórczej. Z kolei skrajna</p>

		<p>prostota form, surowość użytych przez Artystę materiałów i oszczędność środków wyrazu wywodzą się z ducha buddyźmu. Także swoisty egzystencjalizm Kamojiego – częste w jego pracach odniesienia do ludzkiego losu – jest zabarwiony filozofią buddyjską. Kamoji działa na pograniczu kultur, o czym decydują japońskie korzenie jego sztuki, głęboka znajomość sztuki współczesnej i samoświadomość artystyczna. Wszystko to razem sprawia, że Koji Kamoji jawi nam się jako artysta światowego formatu, a jego sztuka osiąga wymiar uniwersalny.</p> <p>Retrospektywa <i>Koji Kamoji. Cisza i wola życia</i> przygotowana przez Zachętę – Narodową Galerię Sztuki w roku 2018, prezentowana następnie w Muzeum Manggha w roku 2019 to <i>hommage</i> dla Artysty, który od sześćdziesięciu lat aktywnie działa na polskiej scenie artystycznej. Wystawa wpisuje się równocześnie w program jubileuszu 100-lecia nawiązania oficjalnych stosunków dyplomatycznych pomiędzy Polską i Japonią, stając się znaczącym wydarzeniem tych obchodów, bowiem Koji Kamoji swoim życiem i twórczością współtworzy historię relacji polsko-japońskich.</p>
Maj – sierpień	Dziecięcy świat kimon	<p>Kimono – jeden z głównych symboli kultury japońskiej – to od lat stały temat w programie Muzeum Manggha, od niedawna także pokaźna część kolekcji własnej muzeum (ponad 200 obiektów). Kimono budzi też niezmiennie zainteresowanie publiczności. Tym razem planowana jest wystawa przedstawiająca kimona dziecięce z epok Edo, Meiji i Taisho (XVII–XX wiek) oraz towarzyszące im akcesoria. Szczególna uwaga poświęcona zostanie wzorom i motywom pełniącym w kimonach dziecięcych wyjątkową rolę, bo przynoszącym dziecku pomyślność, zdrowie i długie, szczęśliwe życie. Licząca ponad 160 kimon kolekcja Kazuko Nakano w części pokazywana była już w Bazylei, Paryżu i Lejdzie. Większość zaprezentowanych w Muzeum Manggha zbiorów gości w Europie po raz pierwszy.</p>
28 – 30 czerwca 2019 (możliwe przedłużenie do końca sierpnia)	Międzynarodowe Triennale Sanseki	<p>Kolejna edycja wystawy tradycyjnej sztuki japońskiej, która polega na odwzorowaniu naturalnej przestrzeni (pejzażu: góry, woda) za pomocą kamieni i piasku. Sztuka ta zdobyła sobie popularność poza Japonią. Jest uprawiana m.in.: w Czechach, Słowacji i Polsce. Na wystawie zostaną pokazane kompozycje z tych właśnie krajów.</p>
Lipiec – wrzesień	Learn and Play. Future Park	<p>TeamLab to interdyscyplinarny kolektyw artystyczny, którego celem jest łączenie ze sobą sztuki, nauki, technologii, dizajnu i świata przyrody. Mający swoją siedzibę w Tokio pasjonaci to nie tylko artyści, ale i programiści, inżynierowie, matematycy czy architekci. Ideą kolektywu jest pokazanie sztuki rozumianej w tradycyjny sposób za pomocą nowoczesnych technologii – zatarcie granic pomiędzy tymi, na pozór, odrębnymi od siebie światami. TeamLab zdołał stworzyć niezwykle show wizualne, które było pokazywane w wielu zakątkach świata, nie tylko w samej Japonii. Ich wystawy, będące za każdym razem</p>

		wielkim wydarzeniem, prezentowane były w kilku krajach azjatyckich, w Stanach Zjednoczonych i Australii, a nawet na Bliskim Wschodzie. W Europie LeamLab zagościł już w Wielkiej Brytanii, Francji, Włoszech i Finlandii. Pokazanie pracy TeamLabu w Polsce będzie niezwykle szansą na uruchomienie pierwszego tak dużego przedsięwzięcia multimedialnego połączonego ze sztuką. Muzeum Manggha, które z założenia zajmuje się sztuką, ale i techniką japońską jest najbardziej oczywistym, właściwym miejscem dla tego typu wystawy. Oferta kolektywu jest niezwykle szeroka, jednak zawsze łączy sztukę z nowoczesnością, z najnowszymi technologiami, również w sposób edukacyjny. Tym samym Muzeum Manggha miałyby okazję pokazać atrakcyjną wystawę edukacyjną, spełniając tak ważną w instytucji kultury.
Lipiec – sierpień	Wystawa konserwatorska	Narodowy Instytut Dziedzictwa Kulturowego Tobunken w Tokio, istnieje od 1930 r. Rolą Instytutu jest prowadzenie badań nad dobrami kultury takimi jak: rękodzieło artystyczne, dzieła sztuki, budynki historyczne i nowoczesne dziedzictwo kulturowe. Istotną uwagę poświęca również tradycyjnym sztukom i technikom twórczości lokalnej. Instytut promuje badania nad tradycyjnymi metodami konserwacji, które są niezbędne do ochrony dóbr kultury a w razie potrzeby, metod, które wykorzystują nowoczesną technologię naukową. Rozpowszechnia także wyniki tych badań i dostarcza informacji i technik związanych z ochroną dóbr kultury osobom zajmującym się tą dziedziną, nie tylko w Japonii, ale także za granicą, organizując kursy i warsztaty. Nawiązując kontakt ze specjalistami Instytutu Tobunken, Muzeum Manggha wystosowało zaproszenie na kwerendę malarstwa japońskiego z kolekcji Feliksa Jasieńskiego, będącej w depozycie muzeum. W konsekwencji wizyty i oceny specjalistów trzy malowidła zostały wybrane do realizowanego w Japonii programu konserwatorskiego.
Wrzesień – listopad	Arcydzieła z kolekcji Ei Nakau	Drzeworyt japoński jest stosunkowo dobrze znany polskim miłośnikom sztuki. W Polsce znajduje się kilka kolekcji tego typu obiektów, na czele z kolekcją Muzeum Narodowego w Krakowie (4,5 tysiąca obiektów; depozyt w Muzeum Manggha). Coraz częściej prezentowane są także kolekcje zagraniczne oraz zbiory prywatne. Z okazji jubileuszu stulecia relacji polsko-japońskich wybitny japoński kolekcjoner pan Ei Nakau zdecydował się przedstawić w Muzeum Manggha wystawę drzeworytów <i>ukiyō-e</i> ze swoich zbiorów. Jest to pierwsza tego typu wystawa w Polsce: obiekty na wystawę nie pochodzą, jak dotychczas, z kolekcji europejskich, lecz przyjadą bezpośrednio z Japonii. Na wystawę złożą się najwyższej klasy dzieła wybitnych mistrzów japońskiego drzeworytu, takich jak: Utamaro, Hiroshige, Hokusai, Kuniyoshi, Sharaku. Staranny dobór prac, wysokiej jakości odbitki, odrębność i wyrazistość stylu każdego z artystów, bogactwo tematów, wreszcie – najwyższy poziom artystyczny

		prac, decydują o wyjątkowości pokazu. Widz, który poznał już drzeworyty z polskich zbiorów muzealnych i kolekcji prywatnych będzie miał okazję porównać je z drzeworytami z Japonii i poszerzyć swoją wiedzę na temat tej ważnej japońskiej formy artystycznej.
Październik	Wystawa lalek z kolekcji Moniki Mostowik -Wanat	Kolekcyjerskie lalki z przegubami kulkowymi (ang. Ball-Jointed Dolls, BJD) to skierowane do dorosłych odbiorców lalki wykonane z żywicy poliuretanowej. Powstały na styku tradycji japońskiej i europejskiej. Z jednej strony uosabiają typowy dla Japonii estetyczny kult lalki jako wyjątkowego obiektu i dzieła sztuki, z drugiej zaś – inspiracja w zakresie stylistyki i ich charakterystycznej kulkowej konstrukcji zaczerpnięta została z różnych nurtów kultury europejskiej: od antycznych lalek biskwitowych po groteskowe rzeźby Hansa Bellmera. Lalki z kolekcji Moniki Mostowik-Wanat nie reprezentują jednego określonego typu stylistyki – indywidualna interpretacja jest ideą nadrzędną, a same lalki przyjmują setki różnorodnych obliczy, kształtów i stylizacji. Nie są to lalki dla dzieci – często smutne, oszpecone, niedoskonałe, okaleczone, ale i drapieżne, pełne erotyzmu. Aranżując konkretne stylizacje, autorka fotografuje je w świadomie wybranym otoczeniu. W swoich poszukiwaniach w dziedzinie fotografii, sięga do technik współczesnych, jak również dawnych, tradycyjnych opartych o procesy chemiczne z udziałem srebra.
Październik – listopad	Kaligrafia Wada Aya	Japońska artystka-kaligrafiarka Wada Aya jest autorką licznych prac, w których świadomość bogatej tradycji umiejętnie łączona jest z kreatywnością i wolnością idei wykraczających poza stereotypowe ramy. Najbardziej uderzającą cechą jej twórczości jest nieprzewidywalność; z każdym zaskakującym pociągnięciem pędzla artystka odkrywa przed widzami nieznaną wymiar tradycyjnej sztuki, zadając pytanie – dokąd zmierza współczesna kaligrafia. Wystawa wpisuje się w długą i bogatą tradycję wystaw kaligrafii japońskiej i dalekowschodniej w Muzeum Manggha. Cechą charakterystyczną kaligrafii jest jej ogromna różnorodność, która sprawia, iż każda wystawa ma swój indywidualny rys.
Listopad – styczeń 2020	Miecz japoński. Synteza sztuki i techniki. Wystawa mieczy z Muzeum Miecza Japońskiego Bizen Osafune	Wystawa, której otwarciu zbiegnie się z obchodami jubileuszu 25-lecia Muzeum Manggha (listopad 2019), poświęcona będzie arcydziełom militarnej sztuki japońskiej z jednego z głównych ośrodków kucia miecza w Japonii – Bizen Osafune. Od najwcześniejszych czasów niezwykle walory japońskich mieczy powodowały, że podziwiane je i wysoko ceniono. Umiejętności techniczne i staranność wykonania stworzyły wyjątkowy przedmiot, stanowiący nie tylko świetną broń, ale i dzieło sztuki. Od wieków broń ta dla Japończyków niesie w sobie duchową treść i religijne znaczenie: uchodzi za cesarskie insygnium władzy; stanowi symbol rycerskich cnót, honoru, odwagi i wierności. Wysłanie za granicę – po raz pierwszy w historii – tak znaczącej grupy obiektów białej broni japońskiej jest wydarzeniem wielkiej

		<p>wagi. Strona japońska chce w ten sposób godnie uczcić 100-lecie relacji polsko-japońskich oraz, jak twierdzi inicjator wystawy, pana Shirahige: „Poprzez pokazanie kultury i tradycji japońskiej na przykładzie mieczy z Bizen, pragniemy, abyśmy przez porównanie kodeksów samurajskiego rycerskiego, polskiej szabli i miecza japońskiego, mogli uświadomić sobie swoją własną kulturę...”.</p> <p>Muzeum Manggha do tej pory kilkakrotnie prezentowało miecze i inne militaria japońskie w oparciu o polskie kolekcje muzealne i bogate zbiory prywatne. Tym razem po raz pierwszy mamy okazję wystawić 40 egzemplarzy niezwykle cennych ostrzy z Muzeum Bizen Osafune, uzupełnionych o wyroby współczesnych mieczników. Pozwoli to pokazać ciągłość tradycji japońskiego miecza, która trwa nieprzerwanie od dwunastu wieków. Ekspozycję wzbogacą pokazy i warsztaty prowadzone przez mistrzów płatnerstwa i sztuk walki.</p>
--	--	--

*Ze względu na znaczne wyprzedzenie czasowe planowanych wydarzeń oraz możliwość zaistnienia sytuacji niezależnych od organizatorów prosimy o regularne sprawdzanie dat na stronie i fanpage'u Muzeum Manggha. Plan będzie regularnie i na bieżąco uzupełniany o dodatkowe wydarzenia towarzyszące wystawom, oprowadzania kuratorskie, pokazy, koncerty itp.